

عنوان: بررسی تأثیر آموزش بر میزان آگاهی مراقبت از خود در بیماران بی حرکت بستری در بخش‌های ارتوپدی یکی از بیمارستان‌های شهر ارومیه در سال ۱۳۷۲
نام دانشجو: علویه رضوی القیان
رشته و مقطع تحصیلی: کارشناس ارشد پرستاری (داخلی و جراحی)
استاد راهنما: فریده عطار پارسایی
اساتید مشاور: زهرا منجمد، دکتر اصغر حمیدی
شماره پایان نامه: ۴

مقدمه: این پژوهش یک مطالعه نیمه تجربی است که به منظور بررسی تأثیر آموزش بر میزان آگاهی مراقبت از خود در بیماران بی حرکت بستری در بخش‌های ارتوپدی یکی از بیمارستان‌های شهر ارومیه در سال ۱۳۷۲ انجام گرفته است.

هدف کلی پژوهش شامل تعیین تأثیر آموزش بر میزان آگاهی مراقبت از خود در بیماران بی حرکت بستری در بخش‌های ارتوپدی یکی از بیمارستان‌های ارومیه بوده و مشتمل بر چهار هدف ویژه می‌باشد که عبارتند از:

۱- تعیین و مقایسه میزان آگاهی مراقبت از خود در بیماران بی حرکت بستری در بخش‌های ارتوپدی در مورد پیشگیری از اختلالات پوستی.

۲- تعیین و مقایسه میزان آگاهی مراقبت از خود بیماران بی حرکت بستری در بخش‌های ارتوپدی در مورد پیشگیری از اختلالات اداری.

۳- تعیین و مقایسه میزان آگاهی مراقبت از خود در بیماران بی حرکت بستری در بخش‌های ارتوپدی در مورد پیشگیری از اختلالات گوارشی.

۴- تعیین و مقایسه میزان آگاهی مراقبت از خود در بیماران بی حرکت بستری در بخش‌های ارتوپدی در مورد پیشگیری از اختلالات عضلانی اسکلتی.

روش کار: افراد مورد پژوهش را ۴۰ نفر از بیماران بی حرکت (تحت درمان با گچ و تراکشن) تشکیل می‌دادند. که در بخش‌های ارتوپدی بستری بوده و با روش نمونه‌گیری آسان در ماه‌های مهر و آبان سال ۷۲ انتخاب شدند. ابزار گردآوری داده‌ها این پژوهش، پرسشنامه تنظیمی بود که در دو قسمت، بخش اول حاوی ۹ سوال در رابطه با مشخصات دموگرافیک و ۳۰ سوال نیز اهداف مطالعه را در برمی‌گرفت. در تجزیه و تحلیل اطلاعات بدست آمده از آمار استنباطی آزمون t زوج، کای دو و پیرسون استفاده گردیده‌است.

یافته‌ها: در رابطه با تأثیر متغیرهای سن، جنس، شغل، تحصیلات، تشخیص، عامل بیحرکتی، روزهای بستری بر میزان آگاهی قبل و بعد از آموزش، آزمون‌های آماری کای دو و پیرسون مشخص نمود که متغیرهای ذکر شده در اکثریت موارد تأثیری در میزان آگاهی قبل و بعد از آموزش نداشته است. همچنین آزمون آماری t زوج نشان داد با توجه به مشخصات فردی و اختلاف میانگین نمرات قبل و بعد از آموزش بر حسب سن، جنس، تحصیلات، شغل، تشخیص، عامل بی حرکتی و روزهای بستری در اکثریت افراد مورد پژوهش با اطمینان ۹۵٪ آموزش بر میزان آگاهی تأثیر نموده است.

نتیجه‌گیری: با توجه به پایین بودن میزان آگاهی قبل از آموزش بیماران بی حرکت بستری در بخش‌های ارتوپدی و تأثیر چشمگیر آموزش بر ارتقاء میزان آگاهی آنان جهت تسریع بهبودی و پیشگیری از عوارض بیماری در این افراد لازم است در زمینه تقویت برنامه‌های آموزشی به این بیماران برنامه‌ریزی‌هایی صورت گیرد.

واژه‌های کلیدی: آموزش، آگاهی، مراقبت از خود، بیماران بی حرکت بستری